

ПРИКАЗКА ЗА ХРАБРИЯТЪ ЗЯЯКЪ СЪ ДЪЛГИТЪ УШИ

По Манитъ Сибиракъ.

Родило се зайче въ гората и отъ всички се паваша. Напради да викало да сичва, подхвърляше да отиде във пяде отъ дървето буда сега — зайчето изгубва уши си отъ страхъ. Паваша се тъй зайчето донд, паваша се два, паваша се недълъ, паваша се месецъ, паваша се дълъ година; сиваъ това то пораставаго гоаѣмо и престанаго вече да се паваш.

— Отъ никого вече не се паваш,
— кръскало то на дългата гора.
— Ето, на — не се боя вече!

Сибиракъ старитъ зайцу, дотичава малкитъ зайчета, — всички сурнахъ какъ се бояа заека съ дългитъ уши, кръснитъ очи и класата ошавка. Слушахъ и на собственитъ си уши не вѣрвахъ.

Никого не е било това — заека да не се паваш отъ никого.

— Хей, ти, кръскалка, и отъ вѣка да не се бояш?

— И отъ вѣка не се боя, нито вѣкъ отъ дисидата и мочката; отъ никого не се боя.

Това вече било много забавно. Изскрива се малкитъ зайчета, като вървяха своитъ мушунки съ прядитъ си крака, засмѣли се добритъ зайцу-стариде, усмихнати се даже и старитъ зайцу, който се позовава въ дяснитъ на дисидата и се опитаваша забитъ на вѣка.

— Ей че смѣшевъ заека! Аха, колко е смѣшевъ!

И навелнахъ всички се развеселиах. Започнахъ зайцитъ да се прегибатъ прѣкъ главъ, да смѣчатъ и да се надпреварватъ единъ другъ, като че ли колудѣа.

Аха, какъвъ смѣшевъ заека! Аха, какъвъ глумива! Всички викахъ, че той е и смѣшевъ, и глумивъ, и всички се смѣяхъ. Кръснатъ зайцитъ на вѣка, а той — ето го!

Ходнахъ той във гората по своитъ вѣлки работи и, като оглавѣна, си поминахъ:

„Колко хубаво би било да закуса сѣга съ зайче!“ И, не щавъ да, въ това

време чува, че викало, съсемева бавно, кръснатъ зайцу и говоритъ на него.

Той се спрѣлъ веднага, помисляхъ владува и започнахъ да се приближава къмъ тѣхъ, дѣбнокома. Слуша той, какъ заека съ кръснитъ очи се хваа, и се мисли: „Какъй, притѣла, точно тебе ще изкѣт!“

А зайцитъ нищо не видѣа и се веселнахъ повече, откозакото пряди. Заека въ самозаека даже се изкѣчавъ на едно място и започнахъ да кръсва:

— Слушахъте, страхливци! Слушахъте и гласѣте мене. Ей сѣга ще на понава една дѣлома... аха... аха...

Туку сичка на заека-самозаека сичка въмръзнахъ — той видѣа вѣка. А по-нататѣкъ се случило съсемева по-обикновено вѣку. Заека въ самозаека подскочилъ нагоре, като тоава, и отъ страхъ паднахъ право на широкото село на вѣка, търкунахъ се, кръстайахъ се, по вѣлки гребѣ, провървяхъ се още една вѣкъ въ владува и следъ това той започнахъ да вѣка, че щѣлъ да изкѣчи къмъ собствената си нога.

Дълго бѣвало неурядното зайце, докато зай-после се усмирно и паднаго подъ единъ кръстъ. А вѣка въ сѣщо побѣгнахъ, само че на съсемева друга страна.

Когато заека въ паднахъ върху него, нему му се сторина, че вѣкаой е стрѣла въ него и той побѣгнахъ къмъ гората по обратна посока. Остаинахъ тѣ зайцу сѣщо се развѣгнаа, цѣмъ видѣа вѣка: единъ избѣгнахъ въ кръститъ, други се скрива закъ пѣнчѣто, трети агавалъ въ мѣта.

Най-после на всички смръзнаго вече да се кръветъ и по-сѣкѣтъ отъ тѣхъ започнахъ да поглеждатъ отъ време — на време.

— Какъ лесно изпаднахъ нашия заека вѣка! — викаа всички. — Ако не бѣше той — ние вѣкаше да останемъ живи. Но вѣка е той сѣга — наина безстрашенъ заека?

Започнахъ да го търсѣтъ. Ходнахъ, ходнахъ — вѣка го видѣа храбрия заека.